

ת"פ 35752/05/14 - מדינת ישראל נגד רועי אהרן אטיאס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 35752-05-14 מדינת ישראל נ' אטיאס

לפני
כבוד השופטת חנה מרים לומפ
מדינת ישראל ב"כ המאשימה עו"ד שירה קרוואני-
ארד

המאשימה

נגד

רועי אהרן אטיאס ע"י ב"כ הנאשם עו"ד שי
ויזלברברג

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן והורשע בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק ובעבירה של החזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 17.5.14 בשעה 13:30 או בסמוך לכך, ברחוב בר יוחאי 47 בירושלים (להלן: "**המקום**"), שמעו בתיה לוי (להלן: "**המתלוננת 1**"), מיטל מזרחי (להלן: "**המתלוננת 2**"), בנה בן ה-13 א.מ. (להלן: "**הקטין**") ושמעון מזרחי (להלן: "**המתלונן**") ניפוץ זכוכית מחוץ לדלת ביתם. המתלוננות 1 ו-2 והקטין פתחו את הדלת וראו שברי בקבוק וודקה ליד הדלת ואת הנאשם בורח מהמקום ועולה לכיוון ביתו.

כשיצאו המתלוננות והקטין מהבניין לכיוון רכבם, או אז שפך הנאשם מים מחלון ביתו על המתלוננת 1 ומתלוננת 1 קיללה אותו על כך. בתגובה, הנאשם ירד למקום ירק על המתלוננת 1, דחף את המתלוננת 2 וקפץ עליה. הקטין ביקש מהנאשם להימנע מכך ובתגובה הכה הנאשם את הקטין בפניו באמצעות אגרופן.

באותן הנסיבות, מתלוננת 2 ניסתה להפריד בין בנה הקטין לבין הנאשם, וזה תקף אותה וגרם לה לשריטות בידה הימנית. לשמע הקללות והצעקות המתלונן ירד מהבית למקום וביקש מהנאשם להירגע והנאשם עלה חזרה לביתו.

כעבור מספר דקות זרק הנאשם מחלון ביתו למקום כוס זכוכית וצעק למתלונן "אני בא לרצוח אותך". הנאשם ירד למקום ובידו סכין גדולה והחל לרדוף אחר המתלוננות והקטין ולאחר מכן אחרי המתלונן כשהוא צועק לו "אני רוצח אותך אח של שלום". המתלונן נמלט מהמקום והנאשם זרק את הסכין. במעשיו האמורים תקף הנאשם את המתלוננים שלא כדין ובלא הסכמתם ואיים עליהם במילים ובמעשיו בפגיעה שלא כדין בגופם בכוונה להפחידם, וכן החזיק בסכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ואין בידו להוכיח כי החזיקו למטרה כשרה.

3. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי הנאשם ישלח לקבלת תסקיר שירות מבחן ולאחריו יטענו הצדדים באופן חופשי לעונש, כאשר המאשימה ציינה כי תעתור לעונש של מאסר.

עמוד 1

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 34, נשוי ואב לשני ילדים בגילאי שנתיים ושש. הנאשם גר עם משפחתו ועם אחת מבנותיה של אשתו מנישואיה הראשונים.

עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם למד במסגרות חינוכיות של החינוך הדתי עד לכיתה י'. בהמשך עבר לבית ספר מקצועי ולמד במשך שנה לימודי חשמל. הנאשם סיים את לימודיו כשהוא בעל תעודת בגרות חלקית, ולאחר שחרורו מהצבא השלים בגרויות במכינה קדם אקדמאית באוניברסיטה העברית. הנאשם שירת שירות צבאי בחיל האוויר כחמש מטוסים ונשאר בשרות קבע למשך שנתיים כמפקד על חיילים.

הנאשם עבד למשך שבע שנים מגיל 16 ברשת של מסעדות בתפקידים שונים ולאחר מכן עבד בבית חולים הדסה עין כרם במשך שנה בתפקיד העברת חולים. בשל צמצומים בכוח אדם פוטר, והחל לעבוד בבית חולים שערי צדק כסניטר בחדר ניתוח, והוא עובד בעבודה זו במשך כשנתיים וחצי עד היום.

אשר לביצוע העבירות, הנאשם לקח אחריות ראשונית בלבד למעשיו, והביע חרטה עליהם. יחד עם זאת, התרשמה קצינת המבחן כי החרטה נסובה בעיקר סביב המחירים אותם הנאשם משלם, כאשר הוא מתקשה לראות את הפגיעה אשר גרם למתלוננים ואת השלכות מעשיו. בנוסף לכך, התרשמה קצינת המבחן כי הנאשם צמצם את מידת אחריותו בכך שהוא משליכה על אלוהול ששתה אשר השפיע על התנהגותו.

קצינת המבחן הוסיפה כי הנאשם השתלב בתהליך אבחון בעמותת "אפשר" לפני כשנה וחודשיים והוא אובחן כמשתמש לרעה באלכוהול עם סימני תלות. התוכנית הטיפולית במסגרתם היא, טיפול פרטני והשתתפות בקבוצת A.A לעזרה עצמית. מהעמותה נמסר לקצינת המבחן כי הנאשם מתמיד בהגעה לפגישות ומגלה אחריות ורצינות בקשר הטיפולי. הוא החל בתהליך זיהוי המניעים אשר עמדו ברקע לצריכת האלכוהול והשפעתו השלילית על התנהגותו. קצינת המבחן התרשמה משיחה עם הנאשם כי הוא אמביוולנטי ביחס להגדרתו העצמית כמשתמש לרעה או כסובל מתלות באלכוהול משום שלדבריו שתי בנסיבות חברתיות בלבד והתקשה להתייחס למניעים הרגשיים שבבסיס השימוש באלכוהול.

עוד התרשמה קצינת המבחן כי ברקע למעורבות הנאשם בעבירות נטייתו לשימוש לרעה באלכוהול, אשר מהווה אמצעי לבריחה מהתמודדות עם רגשותיו. בעת האירוע הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול, אשר הביא להתנהגות אלימה ותוקפנית. הנאשם מסר לקצינת המבחן כי מאז האירוע מושא כתב האישום הפסיק לצרוך אלכוהול.

אשר להערכת הסיכון וסיכויי השיקום, מסרה קצינת המבחן כי קיימים גורמי סיכוי לשיקום ולהימנעות הנאשם מהתנהגות עבריינית, שכן הנאשם בעל מוטיבציה גבוהה להצלחה מבחינה מקצועית ומשפחתית. כמו כן, ניכר כי הוא עושה מאמצים לשינוי ומשתלב בטיפול במספר מסגרות, ומדובר בעבירה יחידה עבורו. מנגד, קצינת המבחן ציינה כי נטייתו של הנאשם להשליך האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים כגון השימוש באלכוהול והעובדה כי הוא מתקשה להתחבר לצדדים האלימים שבהתנהלותו ולראות את השלכות מעשיו על הנפגעים, מהווים לדעתה גורמי סיכון להישנות מעורבות פלילית נוספת בעתיד.

קצינת המבחן המליצה כי בית המשפט יבחן אפשרות של ביטול הרשעה וזאת נוכח רצונו של הנאשם להשתלב בעתיד בלימודי סיעוד. לצד זאת המליצה קצינת המבחן על הטלת שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב של 200

שעות וצו מבחן.

טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם שהם שמירה על חיי אדם, שמירה על שלמות גופו ושמירת השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של הפרט. אשר לנסיבות ביצוע העבירה הדגישה ב"כ המאשימה את העובדה כי הנאשם פגע במספר אנשים, כאשר אחד מהם היה קטין בן 13. עוד הדגישה ב"כ המאשימה את העובדה כי האירוע חמור ביותר נוכח העובדה כי מדובר באירוע מתמשך המאגד יחד מספר מעשים של הנאשם, אשר בעת ביצועם לנאשם היו מספר הזדמנויות להפסיקם. עוד הוסיפה כי המתלוננים חשו פחד ואימה כתוצאה ממעשיו. משכך סברה ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם את נסיבות האירוע נע בין 12 חודשי מאסר לבין 36 חודשי מאסר.

אשר לעונש המתאים ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם אומנם לקח אחריות למעשיו וחסך זמן שיפוטי וזו מעידתו הראשונה והיחידה בפלילים, אולם קיימת פגיעה קשה בערכים המוגנים והעבירות שעבר הן חמורות. התסקיר בעניינו של הנאשם אינו חיובי, שכן החרטה שהביע הנאשם על מעשיו נסובה בעיקר סביב המחירים אותם הוא משלם היום. ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשם התקשה לראות עצמו כפוגע ואת השלכות מעשיו. ב"כ המאשימה סברה כי יש לדחות את המלצת שירות המבחן ולמקם את הנאשם ברף התחתון של המתחם ועתרה להטיל עליו 12 חודשי מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי.

6. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, ציין ב"כ הנאשם כי הוא לא גרם חבלות למתלוננים ולא השתמש בסכין ולא תקף איתה את המתלוננים אלא זרק אותה מיוזמתו. אשר לעונש המתאים הדגיש ב"כ הנאשם כי מדובר במעידתו היחידה של הנאשם בפלילים, הנאשם סיים לימודיו עם בגרות חלקית, שירת שירות צבאי מלא ובנוסף שירת בצבא קבע, ולאחר שחרורו השלים בגרויות והייתה לו רציפות תעסוקתית, כך שמדובר באדם המנהל אורח חיים נורמטיבי. הנאשם שהה במעצר במשך שבוע ימים ובהמשך שהה במעצר בית מלא במשך כחודש ובמשך כשנה וחצי ועד היום הוא שוהה בתנאים מגבילים. הנאשם מיוזמתו פנה למספר תכניות טיפול ביניהן לעמותת אפשר, מרכז AA, רכיבה טיפולית וטיפול פסיכולוגי.

ב"כ הנאשם ביקש לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין אי הרשעתו של הנאשם ולהטיל עליו עונש של של"צ וצו מבחן, שכן עצם הרשעתו פוגעת באופן קונקרטי בעתידו ובאפשרותו ללמוד סיעוד. ב"כ הנאשם הגיש פסיקה לתמיכה בטענותיו וכן מסמכים המעידים על אופיו במקום העבודה והטיפול במרכז לנפגעי אלכוהול (נ/1-ג/3).

7. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה כנה וצער רב על מעשיו. הנאשם הוסיף כי השתתף בטיפולים רבים וביקש לסיים תקופה קשה זו בחייו ולהתחיל בתקופה חדשה, עוד ביקש מהמתלוננים את סליחתם.

8. במסגרת טיעוניו לעונש העיד ב"כ הנאשם את מר יורם כספי, מזכיר קבוצת AA בירושלים בה הנאשם השתתף והוא אף ליווה אותו לאחר שהופנה לקבוצה על ידי עמותת אפשר. לדבריו, הנאשם מתמיד, רציני, משתתף ועושה מאמץ. הוא שיתף את אשתו בהליך הטיפול והם הגיעו יחד לקבוצה, וזהו מדד המלמד על רצינותו של הנאשם.

דין והכרעה

שאלת ההרשעה

9. בבוא בית המשפט לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע בפלילים על בית המשפט לבחון הצטברותם של שני תנאים כפי שנקבעו ברע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**הלכת כתב**"). התנאי הראשון הוא כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לחרוג מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים, וזאת מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. בית-המשפט העליון במותב תלתא שב וחזר על תנאיה של הלכת כתב בע"פ 5985/13 **אבן נ' מדינת ישראל** (מיום 2.4.2014).
10. שאלת ההרשעה בתיק שלפניי אינה פשוטה להכרעה, שכן מחד גיסא לא ניתן להתעלם מחומרת מעשיו האלימים של הנאשם אשר תקף במהלך אירוע אחד מתמשך, שכלל מספר מעשים, מספר מתלוננים, כאשר אחד מהם היה קטין בן 13 והיכה אותו בפניו באמצעות אגרופו. עוד יש לראות בחומרה את עבירת האיומים אשר בוצעה שעה שהנאשם אחז סכין גדולה בידו ורדף אחרי המתלוננות והקטין. אלא שמאידך גיסא, הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בו באופן משמעותי שכן היא עלולה למנוע ממנו להשתלב בתחום הסיעוד וכפועל יוצא מכך עלול להיגדע מקור פרנסתו וכן יפגע דימויו העצמי.
11. ביהמ"ש העליון קבע, בשורה ארוכה של פסקי דין כי רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, ינקוט בית המשפט בחלופה של הטלת ענישה ללא הרשעה. ההימנעות מן ההרשעה הופכת לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר, שכן ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של העניין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי. (ר', ע"פ 2513/96, 3467 מדינת ישראל נ' שמש ואח', פ"ד נ (3) 682), ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, וכן ע"פ 9893/06 **אסנת אלון-לאופר נ' מדינת ישראל**, (מיום 31/12/07).
12. **בכל הנוגע לסוג העבירות ולנסיבות ביצוען** - עסקינן באירוע בו החל הנאשם במעשיו בניפוץ זכוכית מחוץ לדלת ביתם של המתלוננים, לאחר מכן שפך מים מחלון ביתו על המתלוננת 1 וירק עליה. כן דחף את המתלוננת 2 וקפץ עליה. זאת ועוד הכה הנאשם קטין בפניו באמצעות אגרופו כאשר ביקש מהנאשם להימנע ממעשיו. עת שניסתה המתלוננת 2 להפריד בין בנה לבין הנאשם, הנאשם תקף אותה וגרם לה לשריטות בידה הימנית. כשהסתיימו אירועים אלו, לא הפסיק הנאשם את מעשיו והמשיך בהם בכך שזרק מחלון ביתו למקום כוס זכוכית וצעק למתלונן "אני בא לרוצח אותך", ירד למקום ובידו סכין גדולה והחל לרדוף אחרי המתלוננות, הקטין והמתלונן כשהוא צועק לו "אני רוצח אותך אח של שלום". בגין כל אלה הוא הורשע בעבירות תקיפה, איומים והחזקת סכין למטרה לא כשרה, אשר העונש הקבוע לצידה הוא עד 5 שנות מאסר. מעשיו אלה של הנאשם נמשכו בזה אחר זה, על אף שהיו לו הזדמנויות רבות להפסיקם. הנאשם אכן נעדר עבר פלילי וזוהי לו מעידתו היחידה בפלילים, יחד עם זאת אני סבורה כי בשל חומרת מעשיו הנאשם אינו עומד בתנאי הראשון של הלכת כתב.
13. אשר לתנאי השני בהלכת כתב שעניינו **פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם** - נקודת המוצא היא כי על ההגנה לשכנע כי הרשעה בדין תוביל ליצירת נזק קונקרטי וממשי בשיקומו או בעתידו של הנאשם. הנאשם לא עמד בנטל זה להוכיח את הפגיעה הקונקרטית בו, שכן מלבד דבריו ודברי ב"כ בעת הטיעונים לעונש כי תיפגע אפשרותו של הנאשם להשתלב בלימודים בתחום הסיעוד, לא הובאו כל ראיות בעניין מאחר שהנאשם טרם נרשם ללימודיו. יחד עם זאת, תמיד קיימת אפשרות של וועדת חריגים בעת ההרשמה

ללימודים, או בעת קבלה למקצוע, כך שהנאשם יוכל לנסות להשתלב בתחום הסיעוד בתום לימודיו בעוד מספר שנים.

14. אכן יש להניח כי הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בו ובבני משפחתו, אלא שסבורני כי מדובר בפגיעה שהיא חלק בלתי נפרד מהענישה בפלילים ככלל ובמקרי אלימות בפרט, אך משמעות ההימנעות מהרשעת הנאשם כמותה כאמירה סלחנית להתנהלותו. לדידי חומרת נסיבות ביצוע העבירות אינן מאפשרות לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ובאינטרסים ציבוריים חיוניים הכוללים שיקולי גמול והרתעה. מה גם שכלל לא ברור כי אכן הרשעה תוביל לכך שהנאשם לא יוכל להירשם ללימודים בתחום הסיעוד, שכן חזקה על מוסדות הלימוד שישקלו את כישוריו של הנאשם והניסיון המעשי שצבר, אל מול מעידתו החד פעמית ויוצאת הדופן, שאירעה ברגע של השפעת אלכוהול עליו. זאת ועוד לנאשם המלצות חיוביות המוכיחות את רצינותו השקעתו והתמדתו (ראה **נ/1, נ/2, נ/3**)

15. אינני מקלה ראש בפגיעה החמורה בדימויו של הנאשם ובתפיסתו העצמית שתסב לנאשם הרשעתו, אך נוכח נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה וכן בהעדר פגיעה קונקרטית וחמורה בשיקומו של הנאשם, לא ניתן לחרוג בשל כך מהכלל לפיו יש להרשיע נאשם בפלילים.

16. אשר על כן החלטתי להותיר את הרשעת הנאשם על כנה.

מתחם העונש ההולם ועונש המתאים לנאשם

מתחם העונש ההולם

17. בהתאם לתיקון 113 לחוק, יש לקבוע תחילה, האם עסקינן באירוע אחד או במספר אירועים. הצדדים אינם חלוקים בשאלה ומסכימים כי מדובר באירוע אחד ואף אני מצאתי כי במקרה שלפני, היות שמדובר ברצף אירועים שהתרחשו במקום אחד, בשיטתיות כחלק מסדרה של אירועי אלימות שנקט הנאשם נגד המתלוננים, יש לראות בעבירות שביצע הנאשם אירוע אחד. לפיכך, אקבע מתחם אחד, המביא לידי ביטוי את העובדה שמדובר בריבוי מעשים ובריבוי עבירות.

18. על פי סעיף 40ב' לחוק העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

19. במקרה דנן, הערך החברתי אשר נפגע על ידי ביצוע עבירת התקיפה הוא זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל שלמות גופו. ערך זה הוא מהחשובים במארג הערכים החברתי. הערך שנפגע על ידי ביצוע עבירת האיומים הוא הזכות לשלוות נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. בכל הנוגע לעבירה של החזקת סכין שלא כדין, הרי שהעבירה נועדה לסייע במיגור התופעה השלילית שהביאה עמה "תת תרבות הסכין", ולהקדים תרופה לתופעת השימוש בסכין. תכלית העבירה היא למנוע מראש את הסיכונים אשר עלולים להתרחש עקב שימוש פסול בסכין, ובפרט פגיעה בזולת.

20. הלכה פסוקה מפי בית המשפט העליון **ברע"פ 529/10** כי יש להחמיר בעבירה של החזקת סכין וזאת על רקע תופעת הסכינאות, שבית המשפט מצווה להילחם בה.

"אין צורך להכביר במילים באשר לחומרה שהמחוקק ובתי המשפט מייחסים לעבירה של החזקת סכין. עצם החזקתה של סכין, היא שהופכת אותה לזמינה ומדיניות הפסיקה להחמרה בגין עבירות אלה אינה מאפשרת ויתור על הרשעה".

21. ריבוי המקרים בהם נעשה שימוש בנשק קר כפתרון ליישוב סכסוכים מחייב את בית המשפט להיאבק בתופעה באמצעות ענישה קשה ומחמירה. כפי שקבע בית המשפט העליון:

"האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, "מען יראו וייראו". תופעה זו של "סכינאות" יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העברין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות...". (ע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל 9/5/2010)

22. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי באשר לעבירת התקיפה, עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף נמוך, שכן לא נגרמו למתלוננים חבלות שהצריכו טיפול רפואי. אולם עוצמת הפגיעה בערך המוגן בעבירת האיומים היא ברף גבוה, שכן הנאשם איים על המתלוננים בעזרת סכין כאשר הוא רודף אחריהם וכן אמר למתלונן "אני בא לרצוח אותך" ולאחר מכן רדף אחריו **כאשר אחז בסכין בידו** ואמר לו "אני רוצח אותך אח של שלום".

23. אשר לנסיבות ביצוע העבירות, מחד, נוכח ריבוי העבירות באירוע אשר בעת ביצועם היו לנאשם מספר הזדמנויות להפסיקם אולם הוא בחר שלא להפסיקם אלא להמשיך במעשיו, ומאחר שהעבירות נעברו כלפי מספר אנשים ביניהם אף קטין בן 13, ובהתחשב בכך שהנאשם איים על המתלונן ברצח פעמיים כולל ברדיפה אחריו באמצעות סכין, שזהו מעשה שיש בו חומרה יתירה שכן תנועה אחת לא נכונה הייתה עלולה להוביל לתוצאה טרגית. עוד שקלתי לעניין זה כי הנאשם לא הפסיק את הרדיפה אחר המתלונן עם סכין מיוזמתו הוא, אלא עלה בידי המתלונן להימלט מהמקום.

עוד התחשבתי בכך שמדובר בעבירה של תקיפה סתם, עבירה שהמחוקק קבע לצידה עונש מקסימאלי של עד שנתיים מאסר ובעבירת איומים שהמחוקק קבע לצידה עונש מקסימאלי של עד שלוש שנות מאסר, עבירות שאינן במדרג חומרה גבוהה וכן עבירה החזקת סכין למטרה לא כשרה שהמחוקק קבע לצידה עונש מקסימאלי של עד חמש שנות מאסר שהיא במדרג חומרה בינוני.

מאידך ומבלי להקל ראש בחומרת המעשים, יצוין כי הנאשם ביצע את העבירות ללא תכנון מוקדם, האירוע הוא נקודתי אשר התרחש כולו בתוך זמן קצר, באופן מפתיע וכפי שעולה מכתב האישום לא יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית ורק למתלוננת 2 נגרמה חבלה מינורית, שריטות קלות בלבד כאשר היא לא נזקקה לטיפול רפואי בשל כך. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם ביצע את העבירות כאשר היה שרוי בגילופין, ונראה שקיים קשר בין שתיית האלכוהול על ידי הנאשם לבין התנהגותו האלימה שכתוצאה מכך נפגעה יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עשה, לשלוט על מעשיו ולהימנע מהם.

24. כאשר אני שוקלת את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, את הערכים החברתיים המוגנים, את מידת הפגיעה בהם ומדיניות הענישה הנוהגת אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נסיבות אלה הוא בין 6 חודשי מאסר לבין 20 חודשי מאסר.

חריגה ממתחם העונש ההולם

25. המחוקק קבע בסעיף 40ד' לחוק כי גם במקרה בו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הם בעלי חומרה יתירה, אם הנאשם השתקם, או שיש סיכוי של ממש שישתקם, בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן יכול בית המשפט לקבוע כי העונש שיוטל על הנאשם יחרוג ממתחם העונש ההולם, וזאת מטעמי שיקום.

26. אני סבורה כי הליך השיקום אשר עבר הנאשם במסגרת ההליך שלפניי נכנס בגדר חריג זה. קצינת המבחן התרשמה כי תהליך הטיפול, מקטין את הסיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד ועל כן קצינת המבחן המליצה לאפשר לנאשם להתמיד בתהליך הטיפול השיקומי. הנאשם הוכיח כי הוא לא חזר לבצע עבירות נוספות ולא צרך אלכוהול מזה כשנה וחצי, מאז האירוע מושא כתב האישום. כמו כן, הוא התמיד בדרך השיקום, גילה אחריות ורצינות, עשה מאמצים רבים לשינוי והשתלב בטיפול במספר מסגרות על מנת להפיק את המרב. הנאשם גם צפוי להמשיך במסגרות אלו כדי להעמיק הקשר הטיפול.

27. לכך מצטרפות נסיבותיו האישיות של הנאשם, העובדה כי זו מעורבותו הראשונה בפלילים, וכי הוא לקח אחריות מלאה למעשיו והביע חרטה מלאה על מעשיו בבית המשפט וחסך זמן שיפוטי משמעותי ועוגמת נפש מהמתלוננים אשר לא היו צריכים להתייצב ולהעיד בבית המשפט. עוד שקלתי את העובדה כי הנאשם שהה במעצר במשך שבוע ושהה בתנאים מגבילים למשך חודשים ארוכים. כמו כן, הנאשם עובד כסניטר בבית החולים שערי צדק והוא המפרנס העיקרי של משפחתו, כך שענישה בדמות מאסר תוביל לפגיעה כלכלית במשפחתו. הנאשם סיים לימודיו עם בגרות חלקית, שירת שירות צבאי מלא ובנוסף שרת בקבע. הנאשם מיוזמתו פנה להליכי טיפול רבים והשתלב בהם, ביניהם עמותת אפשר, מרכז AA, רכיבה טיפולית וטיפול פסיכולוגי. יחד עם זאת, החרטה שהביע הנאשם על מעשיו נסובה בעיקר סביב המחירים אותם הנאשם משלם היום, הוא התקשה לראות עצמו כפוגע ואת ההשלכות של מעשיו.

28. במקרה זה החלטתי לאמץ את המלצת שירות המבחן באופן חלקי ולחרוג מהעונש ההולם מטעמי שיקום ולהסתפק בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות וזאת נוכח כבדת הדרך המשמעותית אותה עבר הנאשם מאז ביצוע העבירות ושליחתו למאסר תשיג לאחור הליך זה. יחד עם זאת, בהתחשב בכך שמדובר באירוע חמור כפי שתיארתי לעיל, החלטתי שלא להיעתר להמלצת שירות המבחן במלואה.

29. אכן, עונש זה עלול לפגוע בשגרת חייו של הנאשם, אולם, אין מדובר בפגיעה שהיא חריגה מכל מקרה אחר בו מוטל עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות. לכן בהתחשב בחומרת המעשים מחד, ומאידך, בהתחשב בהליך השיקומי אשר עבר הנאשם, אני מוצאת כי עונש זה הוא המתאים.

30. יצוין בהקשר זה, כפי שנפסק ברע"פ 2258/13 אליהו מאירוב נ' מדינת ישראל (ניתן 30.4.13) בפסקה 13 לפסק הדין, "כי על אף חשיבות המלצותיו של שירות המבחן, גזירת הדין נעשית בידי הערכאה השיפוטית ומכאן שעמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית המשפט בבואו לגזור את דינו של הנאשם - לעיתים יאמץ בית המשפט את המלצת שירות המבחן

במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין ונסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצת שירות המבחן".

31. לפיכך בטרם ייגזר דינו של הנאשם, הממונה על עבודות השירות יכין חוות דעת בעניינו של הנאשם וכן שירות המבחן יכין תסקיר משלים אשר יבחן את המשך השתלבותו של הנאשם בהליך הטיפול.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, כ"ט טבת תשע"ו, 10 ינואר 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.